

**Den
Juholt(s)ka
tiden**

Innehållsförteckning

Rödgröna flagor.....	3
Ett fritt fall för sossarna.....	3
(S) pronomen.....	4
På pek eller på proj.....	5
Regeringens välbehövlige motstånd.....	6
Juholt - fel sak rätt.....	6
Juholt - vilja men inte kunna.....	7
Besök i Juholtsvik	8
Fänrik Fjun och Marve Fleksnes.....	10
Juholt med Ringholmmanuskript.....	11
Besättningsbyte på politikscenen.....	12
Lagstadgning.....	13
Kört.....	14
Sega gubbar.....	15
Programkommissionen.....	15
Juholt och Muller.....	16
S-kurvan och good-enough-linjen.....	18
Ty(s)tnaden.....	21
Bagdad Bob från Oskarshamn.....	22

Rödgröna flagor

2010, oktober 8

Ingen hållbarhet.

Bara några veckor har passerat sedan det stora valet avgjordes. Det val som politiker och media laddat för under årtal. Samarbeten och allianser inledda.

Hållbarheten i de Rödgröna är låg.

Miljökrāmarna mumlar om att de inte vet hur det ska bli, sossarna ger sig på en organisationsförändring för att spara pengar och kommunisterna önskar inget hellre än att släppa utgiftstaken, dvs. spendera mer än vad som finns.

Tänk att de Rödgröna var ett för många realistiskt alternativ att inta regeringsmakten i landet. De Rödgröna som nu flagnar likt en träväg målād med senaste miljöriktiga färg utan täckförmåga. Bäst-före datum har passerat, snabbt.

Ett fritt fall för sossarna

2010, november 10

Röda flagor.

Som väntat kommer signalen, den signal som initierar rensning i leden. Rosornas interna krig kan spelas upp på det politiska slagfältet.

Alla ska lämna säger Mona, som inte vill bära hundhuvudet själv för fiaskot i samlarbetsprojektet med miljökrāmare och ex-kommunister. Men alla vill inte gå, alla vill inte lämna, alla tycker inte att det var deras fel. På frågan om hon vill fortsätta vara partiledare händer något. Med det alltid lika leende ansiktsuttrycket säger hon "jag har all lust och energi", men ansiktet säger i ett blink något helt annat.

Bristen på efterträdare kan tvinga henne kvar som kaptenen på en skuta som ska förlisa.

Vänsterpartiet har redan dragit sig tillbaka i sin lugna vrå där drömmen om den enda staten kan fortleva utan risk för att någonsin behöva realiseras. En drömtillvaro.

Miljökrarnas företrädare ska ändå lämna scenen nästa år och önskar nog mest att tiden ska gå. Domedagsprofetian om det globala miljöhotet har halkat av den politiska dagordningen. Inte ens Amerikas president, som det går illa för, kan dra miljöreligionen vidare. Ingen annan heller, med makt, vill aktivera sig. Dött ämne.

Det röda flagar. Ett fall för sossarna. Ett fritt fall.

(S) pronomen

2010, november 12

Språket talar.

Svårigen undgår jag nagelfarandet av sossarnas förehavanden. I radio och på TV hör jag ord, massor av ord, många meningar med subjekt och predikat, när partianslutna ska förklara sin bild av situationen.

De har alla en sak gemensamt, oavsett åsikt. De använder inte pronomen *jag*. Istället använder de *man* och *vi*, men sällan eller aldrig *jag*. Pronomenet är subjektet och *man* och *vi* gör allt diffust och oklart i meningarna.

I språket ligger en del av förklaringen, tror jag, till att allt färre tycker som sossarna. Hela deras språk ger en signal om att inte se varje människa, varje *jag*. Det är som om "*jaget*" inte gills hos sossarna. Ett sådant förhållningssätt är dömt att misslyckas i ett tidevarv när t.ex. nästan varje svensk har egna telefoner, facebookkonton och twitteridentiteter, där personligheten får utrymme.

Språket talar, med sin otydlighet, sitt tydliga språk.

På pek eller på proj

2011, mars 8

Två sätt att bygga.

När jag hör den svenska regeringens företrädare associerar hjärnan till de två sätten att bygga ett hus. Antingen bygger man "på pek eller på proj".

När byggmästaren står mitt i bygget och *pekar* var brädorna ska sitta utan att ha någon ritning, skiss eller eftertanke, då byggs det "på pek". Saker händer när de händer och situationer hanteras vartefter, ofta med störningar omtag och friktion som följd. En skicklig byggare kan se när ett hus är byggt "på pek".

Motsatsen är att "bygga på proj", när en komplett projektering är genomförd, där det framgår vad som ska göras, hur det ska göras, när det ska göras och vilka resurser som behövs. En genomtänkt och eftertänkt plan för ett genomförande helt enkelt.

Men i den svenska regeringen vinglas det fram och tillbaka. Betygsministern får dra tillbaka skolidéer gjorda "på pek", näringsministern börjar ogenomtänkt babbla om justeringar "på pek" av energiskatten. Härondagen dök miljöministern upp och pekade att nu måste metrologerna göra bättre väderprognoser. Ett pek hit och ett pek dit. Jag undrar vem som projekterar, när mina tankar hamnar hos finansministerna, som synes ha en strängt ekonomisk projektering gjord. Men det räcker ju inte att pengar finns för stunden. Det blir som att pinka i byxan. Till en början blir det varmt, men sen blir det väldigt kallt.

Personligen föredrar jag att projektera och därefter genomföra. Att vakna upp en morgon med en idé, innebär inte att det är klokt att försöka genomföra den samma dag. Det är bättre att göra rätt sak än att göra saken rätt, tänker jag. Samla idéerna och projektera.

Regeringen saknar vision och utan vision finns inget att styra mot.

Om du inte vet vart du ska spelar det ingen roll hur du kör. Då kan du lika gärna köra "på pek" och aldrig komma fram dit du inte vet.

Regeringens välbehövliga motstånd

2011, mars 10

Den indirekta effekten.

Att socialdemokraternas existentiella vända utmynnat i ett förslag till ledare är inte huvudnumret i den inrikespolitiska buskisrevyn. Det är behovet av en motspelare till regeringen, som verkar ha fått en lösning i form av skådespelarkaraktär med något så ovanligt som humor och pondus.

Som jag relaterade häromdagen agerar regeringen utan en projektering. Det mesta sker "på pek", vilket ånyo poängterades idag när arbetsmarknadsministern fick bakläxa efter upptäckten av det faktum att nystartsjobben ger vissa företag dubbla ersättningar från staten, från oss skattebetalare. Ett typiskt oprojekterat förslag, byggt "på pek". Så blir det när motstånd saknas, när det saknas någon som sätter hårt mot hårt och ställer sig upp och med rak rygg och ljudlig stämma talar.

Så, se till att få motståndet på plats, så att regeringen får nåt att jobba mot och skärpa sig, så att vi inte riskerar att få tillbaka en gammaldags socialdemokratisk regering med idén att backa sig in i framtiden.

Juholt - fel sak rätt

2011, mars 27

Om vad och hur.

"Det är viktigare att göra rätt sak än att göra saken rätt", är en favoritdevis. Det spelar ju ingen roll om jag är en medaljerad bilförare om jag styr bilen åt fel håll.

Den devisen gör återbesök i medvetandet när jag lyssnar till Juholt, socialdemokraternas nya gamla ledare.

Kund, marknad, konkurrens, VD, bolagstämma och avreglering är fula ord, får jag lära mig. Budskapet är retoriskt och kryddat med humor och pondus - en bra förpackning, speciellt för den som är mottaglig och

föväntar sig en frälsare. Juholt gör rätt sak, men innehållet fungerar inte.

Han har några sakliga poänger, ska det visa sig, med att senare anamma marknadsekonomi med att den måste styras. Helt rätt. Han sätter nya begrepp på ordkartan med exempel som "modern allemansrätt". Bra. Han propagerar för att debattera mera och att agera samhällskritiskt. Bra, det behövs.

Men helheten haltar. Motsägelserna är inbyggda med att å ena sidan förkasta kundorintering och å andra sidan anamma marknad. Att å ena sidan förkasta reklambyråer och sen själv agera med alla den kraft en reklambyrå skulle önska sig. Huruvida det var en lapsus, eller ett medvetet budskap, återstår att utröna, när det framgår att i Håkan Juholts huvud är det synd om ungdomar som tvingas starta företag och betala F-skatt.

Juholt är bra på HUR, på att tala och framträda. VAD han talar om, innehållet, är ogenomtänkt.

Men, det kan räcka med att vara väldigt bra på HUR, för att vinna ett val. En bra skådis kan förgylla ett taskigt manus.

Juholt - vilja men inte kunna

2011, maj 3

Nya ord räcker inte.

Det går inte att ta miste på Juholts vilja att agera, att tala, att säga tydliga ja och nej. Energin verkar finnas. Problemet han äger är att rikta den åt det håll där energin får effekt.

Som kompensation för kunskapsbristen blir nya ord verktyget - en metod som direkt lånad av nya Moderaterna för fem år sedan. Då snodde M ordet *arbete* av sossarna. Nu försöker Juholt sno ordet *utanförskap* och böja det till *innanförskap*.

Juholt skulle behöva hjälp med analysen, så att han kan rikta energin åt rätt håll. Synbart finns ingen på partihögkvarteret som lyckas flyga på tillräckligt hög nivå för att teckna en bild av utgångsläget. Det är viktigare

att göra rätt sak än att göra saken rätt. Juholt agerar så att fler och fler kan börja tycka om honom, rent personligt, men innehållet är otänkt.

Som effektivt sänke har han skaffat sig en partisekreterare som i raden av idéer gått från könsneutrala toaletter via butler i tunnelbanan för att nu hamna i muslimska helgdagar. Det måste vara rekord i *stölleprov*, som Emils pappa skulle ha sagt. Han var också från Småland. En bättre present till främlingsfientliga krafter har sällan skådats.

Under tiden sitter regeringen stilla och gör minsta möjliga, vilket inte är bra för landet, men bra för deras partier. Omvänt skulle det bästa för landet vara en kunnig opposition som kunde öka spänsten på regeringen. Risken med en sådan strategi är att oppositionen kan hamna i regeringsställning, vilket vore förödande.

Tillsvidare lyssnar jag till de nya orden.

Besök i Juholtsvik

2011, maj 26

Oskarshamnsintryck.

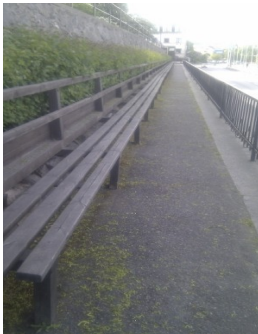
350 kilometer i Citroën 2CV är en njutning när vi far genom försommarsverige. Målet för dagen är Oskarshamn, som våren 2011 erhållit smeknamnet Juholtsvik.

Vandrarhemmet i centrala Oskarshamn visar sig vara inrymt i ett kvarter där folkets hus fanns, där IF metall huserar på våningen ovanför och där entrén till komplexet andas 1970-tal. Vandrarhemsrummet är förvisso fräscht men där väggarna osynligt förtäljer om en ombudsmans inrutade leverne.

Flickan i receptionen berättar att genom att snedda över det närliggande busstorget, i sovjetmodernistisk stil, kommer man till centrum. Den första skylten vi skådar är anvisningen om parkering till Domus.

Vandringen ner genom staden mot hamnen för att söka den berömda långsoffan bjuder på ett letande efter de skyltar, anvisningar och turisthjälpredor som lyser med sin frånvaro. Slutligen finner vi den öde och utan besökare.

För att hitta tillbaka till det som benämns centrum, där Domus ligger, finner vi följande skyltanvisning, som möjligen kan ge en idé om hur besvärligt synsättet på centrum och därtill hörande marknad förhåller sig.

Den lokala puben vid namn Kråkan råkar av en händelse rimma på Håkan som råkar vara var förnamnet till Juholtvikens namngivare. Priserna är ytterst humana, för att inte säga låga, väldigt låga. Maten är god och riklig.

På vägen mot ombudsmannens vandrarhemsrum visar sig gallerian Flanaden vara öppen, men alla butiker stängda. Störst av alla är Domus, som i käck 2010-tals tappning tillförts färgen röd. Blåvitt och rött. Varumärke och politik.

Det är från denna ort socialdemokraterna funnit sin nye gamle ledare. Det går ju inte.

Fänrik Fjun och Marve Fleksnes

2011, juni 2

Alias Bildt och Juholt.

Fjun talar, skriver, twittrar, bloggar kontinuerligt. Han är så *på* att *av* inte finns. Statsministern benämner, med ett lätt Fredrikskt leende, Fjun som ytterst närvarande. Han är så närvarande överallt alltid samtidigt att frånvaron har inträtt. Fjun syns inte i ett rum, hans rynkade panna och fokuserade blick är lika beständiga som vattnet på en gås. Fjun ska vara i ena ringhörnan i matchen om vad vi ska hjälpa till med för att se till att herr Khadaffi inte kan fortsätta med sina tokigheter.

I andra ringhörnan finner vi den gladlynte idéernas mästare Marve Fleksnes. Han tänker under stundom. Det som kommer ut därav är lika förutsägbart som vädret om sex månader. Stundens ingivelse styr, omgivningen håller sig fast med fruktan för vad som komma skall, lika spända som kungens talesman när kungen ska uttrycka sig spontant, utan manus. Allt kan hända. Varför inte skicka fartyg istället för flygplan, tänker den som inte ser någon skillnad på luftfartyg och sjöfartyg. Innehållet i det sagda är som små lotter från en aldrig stillstående tombola.

Mitt emellan Fjun och Fleksnes finner vi rationaliteten själv, herr statsministern, som ska försöka jämka mellan de bägge karaktärerna. En övning som har sin likhet i att försöka rida på en såpad gris. Du vet aldrig vad grisen får för sig att göra. Till sitt stöd, om än endast av ekonomisk karaktär, har statsministern räknemaskinen vars kunskapsmakt räcker tillräckligt långt för att ge statsministern styrkan att kunna styra när kassan är välfylld.

I en tid när den politiska agendan, till följd av goda tider, synes innehållslös och tråkig, glädjer jag mig åt hoppet att någon gång framöver få se Fänrik Fjun och Marve Fleksnes tala med varandra inför öppen ridå. Då kan allt hända.

Juholt med Ringholmmanuskript

2011, juni 5

Upprepningsidén.

Den utmärkta Camilla Kvartoft, känd från Sverige Radio P1, fick äran att sätta tänderna i Juholt i direktsändning i TV. Med metoder från P1's Studio Ett och Nyhetsmorgon går hon till attack mot det nyfångade bytet.

Då gör Juholt en Ringholm. Samma beteende som vår dåvarande finansminister visade när han 1999 skulle förklara att Riksrevisionsverkets chef hade fått nytt jobb. Han upprepar ett inövat uttalande som svar på alla frågor som ställs. Inte en gång, inte två gånger, inte tre gånger, inte fyra gånger, utan många, många gånger. Så passa många gånger att åhörarnas skratt framkallas.

Metoden är lika effektiv som den är förödande för uttalarerna. Förvisso får intervjuaren svårt att få fram något och intervjuoffret klarar sig för stunden. Men på sikt är agerandet ohållbart och bilden av uttalarerna som en nickedocka växer sig så stor att gränsen för obefintlighet infinner sig. Framtiden får utvisa huruvida Juholt tänker fortsätta med Ringholmmanus och därmed förpassas till osynligheten.

Det paradoxala med upprepningssidén är att den inte kan upprepas med framgång.

Besättningsbyte på politikscenen

2011, juli 8

Huvudrollssidoskifte.

Den jordnära färggranna aktiva Maud från landsbygden lämnar sin tron med både gråt och glädje. Tårarna rinner. Regeringen tappar en aktör med karaktär. Ett hot mot regeringen, mot dess grund, som få verkar tala om.

Samtidigt ångar sonen från Oskarshamn fram med frejdighet och idéer med inslag av humor, dock utan färgklickens signalvärde. Han är från andra sidan, från det andra bemanningsbolaget som besätter rollerna i det politiska skådespel som iscensätts på scenen som sträcker sig från Rosenbad till Riksdagshuset.

Håkan tar Mauds roll.

Statsministern har sin roll, uppbackad av finansministern, som få kan göra anspråk på. Varje bemanningsbolag har sitt eget lilla problem i form av partierna med K. I det ena bolaget har man nått insikt om det kloka i att ta bort K:et i den antikverade beteckningen kommunist, medan det andra bolaget inte har förstått vikten av att ta bort det dammiga K:et i kristen. K

som K - lika totalitärt.

Scenen besätts även av en hovnarr, från Skåne, som säger saker som många människor i kraft av sin okunskap tänker. Hovnarr är sitt eget bemanningsbolag.

Till slut finns en roll som bara finns utan avtryck på scenen, besatt ur det regerande bemanningsbolagets aktörsregister, med enda uppgift att idissla ordet *betyg*.

Efter utsläppet av skådespelarna på den gotländska gröna ängen, kan vi se hur rollerna besätts inför den stundande spelsäsongen på politikscenen när hösten gör sitt inträde.

Lagstadgning

2011, juli 10

Istället för marknad.

Oskarshamnssonen utropade i veckan att "rätt till heltid" ska lagstadgas. En bestämmelse vill han alltså införa som säger att arbete ska *skapas* så att rättigheten kan upprätthållas. Sålunda ska en lag styra istället för att producera efter människors behov. Tankegången är som en kopia av ett resonemang från länder österut för 30 år sedan, där det var en plan som bestämde vad som skulle göras och hur det skulle göras och när det skulle göras alldeles oavsett behovet. Det systemet har provats och befunnits icke-fungerande, därtill med stora lidanden och ofrihet för människorna som omfattats av systemet.

Som om inte "rätt till heltid" vore nog viftar han med uttrycket att "det måste bli ordning och reda på arbetsmarknaden". Uttalandet implicerar att det enligt hans uppfattning råder oordning och oreda på något vis. Vad jag kan förstå åsyftar han det förhållande att människor från andra europeiska länder tar sig till Sverige för att konkurrera om kunderna. Konkurrens synes på Oskarshamns-dialekt vara synonymt med ordning och oreda.

En skriande rädsla och avsky för allt som har med *marknad* att göra lyser igenom. Det är som om ljuset inte gått upp att det är vi alla, även icke

röstberättigade, som är marknaden. Det är vi som bestämmer vad vi vill/kan/ska köpa eller inte köpa/bruka/förbruka. Det är folket som är marknaden, som är de som efterfrågar, som styr efterfrågeekonomin. Utan oss och våra pengar blir det ingen marknad. Juholt verkar inte ha förstått det eller vill inte förstå det. Någon slags spärr. Det blir ett baklängestänkande som leder oss bakåt i tiden till ett tidevarv som varit och placerats i de historiska arkiven.

Tron på lagar istället för marknad är förfärande.

Kört

2011, oktober 12

Point of no return.

Jag minns den där känslan förra året när Mona kunde ses och höras före valet. Den där känslan att "det går ju inte". Efter känslan kunde sen andra hjärnhalvan ta vid och bekräfta känslan med ett antal faktiska motiv.

Samma känsla infinner sig ännu en gång när frälsaren från Oskarshamn satt sig själv i rampljuset. Likadant är det med andra hjärnhalvan när jag för mig själv räknar upp senaste tidens dikeskörningar. Händelserna har passerat den punkt där backväxeln omöjligt låter sig läggas i. Det är som det är och det har sin gång.

Endast ett uns av fantasi räcker för att förstå den smärta som infinner sig hos de som trodde, de som valde en ny ledare, de som börjar inse att förra vurpan med Mona är på väg att köras i repris. Fruktansvärt jobbigt. Möjligen kan den smärtan leda till en omprövning och ett ifrågasättande och möjligen förmå en och annan att komma till den ofrånkomliga slutsatsen att det politiska operativsystem som styrde ett parti till framgång för över ett halvt sekel sedan inte fungerar över ett halvt sekel senare.

Det är kört.

Sega gubbar

2011, oktober 21

Victor, Håkan och Calle.

Muller, Juholt och Bildt har åtminstone en sak gemensamt. De låter sig inte nedslås av ett bakslag.

Att Victor inte givit upp, kastat in handsken, stängt luckan, sagt hej och adjö till Saab ännu, är bortom det förståeliga. Inte nog med att pengarna är slut. Den som är tillsatt att åter konstruera företaget, att rekonstruera, säger upp sig för att han upplever det omöjligt. Men Victor försätter som som inget hänt, som om han var fästad vid marken med någon slags fjäder som med automatik reser honom igen.

Håkan verkar snarast spurras av några perfekta slag i ögonbrynet. Då måste han ta till orden, retoriken och en hel kennel av pudlar, för att därefter slå tillbaka med en terriers envishet. Lite förundersökningar, anmälningar, lite vinglande och vacklande, lite tyckande hit och dit, gör ingenting. Fötterna sitter fast i en blytyngd med rund botten, så tung att den väger upp hela honom och får honom att resa sig.

Calle tar inget slag. Han är aldrig nere på marken. Han behöver aldrig resa sig. Det är ingen som hinner få in något slag. Calle är alltid snabbare och han är alltid på resa. Slagen blir luftslag och missar ögonbrynen ideligen. Mellan slagen hinner Calle uttrycka sig på alla tillgängliga kanaler om något helt annat än själva slaget.

Segheten tar sig olika uttryck. Gubbar är de allihopa.

Programkommissionen

2011, november 17

Ideologisk torka.

Så kallas den gamle in, han som hade gjort sitt i politiken. Lars Engqvist slutar som ordförande för Sveriges Radio för hedersuppdraget att leda

programkommissionen inom partiet som gärna talar om sig själv i bestämd form singularis. Partiet.

Programkommissionen?

Jag smakar på ordet, får den direkta associationen till TV-serien Mordkommissionen, men antar att min hjärna spelar spratt.

Programkommissionen? En kommission för ett program för Socialdemokraterna? Har de inget program, uppkommer genast frågan, för att med automatik raskt besvaras med ett en nekande insikt. Alltså, de har ett program skrivet för tio år sedan, men det fungerar inte, bevisligen. Det har spårat ur, stannat, eller dumpat, kraschat, som vi sade under min datorprogrammerande karriär.

Vidare läsning refererar till den yngre biträdande huvudsekreteraren till den gamle, som säger:

- Behovet av socialdemokratiska idéer är större än på mycket länge, men det är tydligt att vi kanske inte har de mest effektiva redskapen för att utveckla de här idéerna i dag. Där tror jag att programkommissionen kan göra ett väldigt viktigt jobb.

Det är det närmaste ett erkännande av idétorcka, som jag skådat på länge. I klartext finner jag att hon säger att idéer saknas och vi vet inte hur vi ska få fram nya idéer. Utan idé om vad som ska göras och hur det ska göras måste vara rena döden för ett politiskt parti.

Min direkta association till ordet programkommissionen kanske inte var ett spratt.

Juholt och Muller

2011, december 3

En studie i retorik.

Efter att ha betraktat det TV-program som vårt västra grannland berikar oss med i form av en programledare fredagen den 2 december 2011, lutar jag mig tillbaka för att försöka förstå vad jag upplevde. Å ena sidan

pinsamhetens smärta å andra sidan charmerande glädje. Men vad är det egentligen jag beskådat?

Inom retoriken används begreppen *ethos* för att symbolisera talarens trovärdighet, *logos* för att beskriva resonemanget, logiken, och *pathos* för att ange känslan.

För att börja med den flygande holländaren, Victor Muller, så anländer han ledigt klädd och slår sig ned med en inbjudande, tillbakalutad attityd i fåtöljen, med öppna ögon. Hans ethos utstrålar oräddhet och enkelhet. På frågorna svarar han kvickt och faktamässigt redogörande. Eventuella tveksamheter får inte luft under vingarna. Resonemanget är lättförståligt och hänger samman. Logos är fullbordat. Känslomässigt visar han med hela ansiktet sin kärlek till bilar och till SAAB och sorgsamheten över de anställda som riskerar bli utan lön. Pathos sitter som en smäck. Åskådaren med Sverige i hjärtat och med en förkärlek för SAAB, blir med denna kompletta retoriska anrättning helt övertygad om Victors hängivelse. Hallelujah!

Sen kommer vi till Håkan Juholt. Han beträder scenen, allvarligt klädd, i svart kostym och börjar med att be om förlåtelse för att han inte kommit tidigare. Fåtöljen intar han framåtlutad, med lätt rynkad panna och smala, knappt synliga, ögon, kontinuerligt riktade mot Skavlan. Omgivningen är isolerad, från Håkan. Ethos börjar i underläge. I det första resonemanget trasslar han in sig och försöker då få kontakta Linn Ullman, som sitter mitt emot, för att direkt bli brutalt fälld av hennes helt logiska kommentar om förlåtelse. Logos havererar. Sen säger han sig vara en känslomänniska, utan minsta känsla i ansiktet och utan att berätta vad han har känsla för. Pathos kraschlandar. Naturligt nog hamnar Håkan därefter i fåtöljen med sämsta kamervinkeln, där han ger sig på engelska språket, med rädsla visad, då han börjar ha handen för munnen. Ethos åker i golvet. Att det han ska säga ska föreställa ett skämt, som ingen förstår, får logos att ånyo stå på öronen.

Inte undra på att min upplevelse blev så brutalt kontrastrikt övertydlig, retoriskt sett.

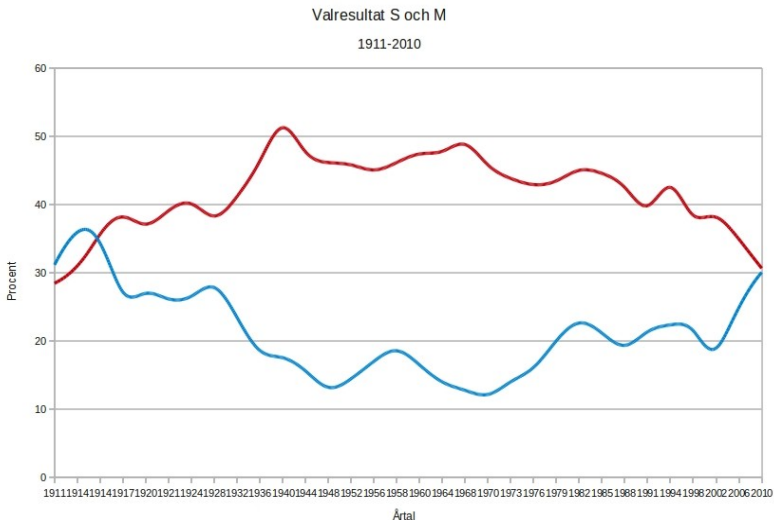
S-kurvan och good-enough-linjen

2012, januari 3

Insiktströgheten.

Det är kris inom socialdemokratin, hör jag sägas. Folket vill inte ha socialdemokraterna i ledningsgruppen i Sverige AB. Det finns en anledning till det. En anledning som styrelsen i det lilla partiet som tror det är stort skulle ha nytta av att se och vinna insikt om.

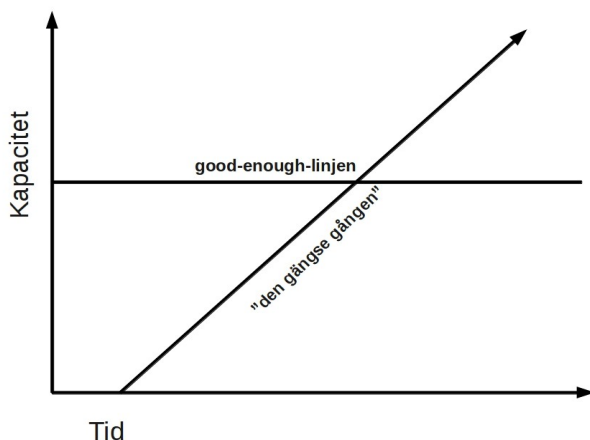
Låt oss börja med att konstatera att inga träd växer till himlen och att ingenting är för evigt. Allt, inklusive människan i sig själv har en livskurva som liknar ett S. Därav finns beteckningen S-kurvan, som i socialdemokratiska sammanhang blir en lätt lustig ordlek. [Jag har skrivit om det tidigare](#) och förstår att det förtjänar att upprepas. I diagrammet nedan visas socialdemokraternas respektive moderaternas valresultat de senaste hundra åren.

Socialdemokraterna vinner mark under 1920 och 1930-talet för att nå sin topp på S-kurvan, som behålls fram till slutet på 1970-talet då kurvan dalar. Socialdemokraterna hade en klar uppgift från folket att ta bort det orättvisa

systemet där makten låg hos fabriköerna, prästerna, storbönderna, godsägarna som kunde utöva sitt förtryck över den industrialiserade arbetaren. Folket reste sig och vann. Socialdemokratin hade fyllt en uppgift. Runt 1960 var uppdraget så långt slutfört. Socialdemokratin hade nått sin *good-enough-linje*.

Det är vid *good-enough-linjen* som de allra flesta i en population är nöjda, enligt klassisk normalfördelningskurva.

Socialdemokraterna ångade friskt vidare med förslag om förbud mot parabolantenn, strängare regler för de allra flesta om det mesta, löntagarfonder och medbestämmandelag. Staten skulle bestämma alltmer, vilket motiverades med rättvisaspekten och realiserades under rubriken fördelningspolitik. Socialdemokraterna drog iväg långt över *good-enough-linjen*. De förstod inte att folket hade upptäckt från omvärlden att det ju faktiskt var riktigt bra att kunna köpa en ask Magnecyl i livsmedelshandeln och att det kan vara givande att se på TV från både England och Frankrike.

I det läget låg området öppet under *good-enough-linjen*. Men det var först med *de nya moderaterna* som deras insikt kom om att göra en s.k. *low-end disruption*, dvs. att göra som socialdemokraterna gjorde när de var som

populärast fast anpassat till nutid och mycket bättre.

Nu är alliansen, med de nya moderaterna på sin S-kurve-topp. Det kommer de inte alltid att vara. Tids nog lär de dra iväg över good-enough-linjen med att ha gått för långt i avreglering och privatisering. Då, men inte förrän då, öppnas en möjlighet för något parti att göra en ny low-end disruption, på de nya moderaterna.

Om jag vore socialdemokrat skulle jag skyndsamt övervinna min insiktströghet och inse att det förhåller sig som jag ovan beskrivit samt raskt överge alla tänkbara tankar och idéer om en återgång till en tid som varit. Jag skulle likaså tvärt sluta med att bete mig som om det var 1970, både i Stockholm och Oskarshamn.

Ty(s)tnaden

2012, januari 13

Det här går ju inte.

När du vet att någon eller några håller på med någonting, när de befinner sig i en situation, som inte är helt angenäm - det är då som *tystnaden* är som mest talande.

De tysta kan vara tysta av två orsaker; antingen att någon form av skamsenhet föreligger och en lätt rädsla infinner sig eller att de är tysta av strategiska skäl, i tron att *tystnaden* ska skapa glömska hos lyssnarna.

På ett japanskt företag lärde jag mig att en av de viktigare metoderna vid en uppkommen icke god situation var att kommunicera, kommunicera, kommunicera. Likadant lyssnade jag till en hyllad krisgeneral från Tsunami-katastrofen vars enkla råd löd "säg bara vad du vet och säg det direkt".

Med det resonemanget i tankarna blir Socialdemokraternas beteende, med Oskarshamnssonen i spetsen, lätt pinsamt. Änjo slutar tankarna i den oundvikliga meningen *det här går ju inte*.

Bagdad Bob från Oskarshamn

2012, januari 19

Förnekelserna.

Det är när jag läser att Bagdad Bob var utbildad journalist som likheten slår mig. För den som inte kommer ihåg var Bagdad Bob den irakiske militäre mannen som i TV-rutan förnekade att Bagdad var belägrat av USA ända intill absurditet. När bomberna hördes och dammet rök förnekade han ändå att det skulle vara något krig på gång. Bakom mikrofoner och kameror befann sig andra journalister som mottog de osanna förnekelserna och spred dem över världen.

Oskarshamnssonen säger i TV-rutan att han har starkt stöd och tänker vara kvar på sin post flera år framåt. Runt sig ökar belägringen av tvivlare och kritiker. Håkan var också journalist en gång och nu gör han nästan som Bob gjorde år 2003. Med mikrofoner och kameror samlas journalister i klasar för att invänta nästa förväntade klavertramp i förnekelseform.

Det bör sägas att liknelsen mellan Bob och Håkan avser endast beteendet och inget som helst annat.

Hur det gick för Bob vet vi.